

Litúrgia

Un relat de: [Mikel Andrés](#)

No tinc cap altra forma de parlar-te que demanar-te perdó,
porto dies prou absent, perdona, en porto prou,
massa? Qui sap? Tu saps, jo humilment em mostro teu,
m'he tornat avariciós, en certa mida, no egoista, no pretenc ser-ho,
sols distant, jo... T'he pregat ja massa coses i m'he perdut, t'he perdut
en les banalitats de desitjos absurds i innecessaris,
comprenc els meus errors i els assimilo, no em deus res, més aviat al contrari,
jo et dec tant i a penes et torno altra cosa, reso amb constància, sí,
reso, i em sap mal que sone buit allò que dic per als teus llavis,
tu no en vols de lletanies de memòria, de reiteracions verbals,
t'agrada la sinceritat, el cor en carn viva, la respiració controlada,
t'agrada i sé que t'agrada perquè m'ho estàs dient, pausada i clement,
tu m'ho dius i tu m'ho dictes, m'obligues a pregar-te perdó,
perdona'm per pregar-te tant... He escrit massa poemes,
la dotzena d'aquests trenta dies, i sé que t'agraden, són tan teus com per a tu,
són tan bells com puc imaginar-te quan et penso, faig el que puc,
faig el que vols i t'ho agreixo, m'has portat moltes coses,
i és, potser, allò més valuós que m'ha donat la vida,
perdona aquest full mullat, augusta entre les muses,
jo només volia honrar-te i regalar-te una petita part,
un únic poema de litúrgia, de tot allò que m'has donat.